

Ռաֆֆի

Անկեղծ խոստովանություն

Սրբարանի անկյունում
Նստած էր քավողը մեղքի,
Եվ միջնորդը մարդկության
Հետ աթոռույն երկնքի:

Նա էր արդեն այևոր
Վարդապետ մի վանական,
Որ գոհել էր չար աշխարհի
Երկնքի արքայության:

Նորա առջև չոքած էր
Մանկահասակ մի տիկին
Եվ տալիս էր համարը
Դեռ նոր գործած յուր մեղքին.

Մի քանի օրով առաջ՝
Մեր դրացի Բարբարան
Բերավ ին բարկությունը,
Հայիոյեցի ես նորան:

Երբ որ անցավ բարկությունս
Ես շատ ու շատ գղջացի,
Եվ գնացի նորա մոտ,
Ներողություն խնդրեցի:

Օրհնյալ լինես, իմ դուստր,
Բաբբին տվեց պատասխան,
Այդպես պետք էր կատարել
Քեզ աստուծո հրաման:

Միայն ասա՛, թե էլ ի նչ
Մեղքեր գործել ես, տիկին,
Որ քեզ ես տամ թողություն,
Աղտից սրբվի քո հոգին:

Քաջալերված այդ հուսով,
Սրբախնդիր մեր տիկին,
Հառաչ տարավ խոստովանք,
Ունկն դնե բաբբին՝

Հախճապակյա մի գավաթ
Գնել էր իմ ամուսին,
Չինեական գեղեցիկ
Գործ էր այն թանկ կարասին:

Մի օր անզգույշ կերպով
Նորան դիպա, կոտրեցի,
Երբ այրիկս հարց արավ,
Կատուն կոտրեց, ասացի:

Նա բարկացավ խիստ սաստիկ
Եվ պատժեց խղճիկ կատուն,
Ջի նորա մեջ յուր սուրճը
Խնում էր ամեն առավտուն:

Բայց ինձ խիղճս տանջում է,
Որ կատուն իմ պատճառով,
Թեև ոչինչ մեղ չուներ,
Այնպես սաստիկ ծեծ կերավ:

Տիկինը շատ այդպիսի
Մեղքեր ծանր և թեթև,
Անկեղծորեն, պարզաբար
Թափում էր սուրբ հոր առջև:

Բայց գործել էր մի այլ մեղք,
Խոստովանելն էր դժվարին,
Ջի պատկառանք և ամոթ
Կապ էին դրած լեզվին:

Ասա՛, դուստր, թե այլևս
Փորձել է քեզ սատանան,
Ջի ձեր բոլոր գաղտնիքը
Պետք է գիտենա քահանան:

Իսկ մեր տիկնոջ ամոթխած
Դենքը փոխվեցավ իսկույն,
Նորա ճերմակ թըշերը
Կարմիր ներկեց վարդի գույն:

Բայց ուժգին էր նորա մեջ
Կրոնքի եռանդը մոլի.
Քան թե ամոթխածության
Պատկառանքը գովելի:

Այդ պատճառով նա թափեց
Գաղտնիքն յուր հոգուն,
Որո հետ խիստ կապակից էր
Հիշատակն անցելույն:

Երբ որ սիրո կախարդը
Դեռ նոր թովել էր նորան,
Վրդովելով կուսական
Անմեղ սրտիկն աղջկան...

Դեռ ես ազապ, նորահաս,
Աղջիկ էի իմ հոր տրնում,
Մեր դրացի Իվանեն
Խելքս, միտքս կր իմ տանում:

Նա սիրում էր ինձ, հայր սուրբ,
Ախտաբորբոք, ջերմ սիրով,
Մեր երկուսիս սրտերը
Կապված էր պինդ կապերով:

Ուղիղն ասեմ ձեզ, հայր սուրբ,
(Ձի աստուծից չէ թաքուն)
Մինչև այսօր նորա սեր
Միշտ վառվում է իմ հոգում:

Նա է մի սիրուն տղա,
Սիրո՛ւն, որպես հրեշտակ,
Թեև աղքատ ծնողաց
Է չքավոր, խեղճ գավակ:

Եվ մենք աստուծո առջև
Ուխտ էինք դրած երկուքով,
Մեր սերն անուանության
Կապել ոսկի պսակով:

Բայց իմ լացն ու արտասուք
Անցան իգուր, անօգուտ,
Չըկարացին մեղմացնել
Ծնողացս սիրտն անգութ:

Նորա սրտիս սիրական
Իվանեից գրկեցին
Եվ ինձ հարուստ, ծերունի,
Քոռ-Գևոյին տվեցին:

Մինչև այսօր Քոռ-Գևոն
Ինձ թվում է որպես դև,
Իվանեի սերը քաղցր,
Պաշտելի է իմ առջև:

Քանի այդ բռնակայն
Եղավ խեղճիս ամուսին,
Էլ չըտեսա ես նորան
Իմ ցանկալի հին փեսին:

Այդ նախանձոտ ծերուկն
Ինձ պահում է վանդակում,
Նա դահի՛ճ է, գութ չունի,
Ինձ այրում է և մրկում:

Ես էլ նորան գինու մեջ
Թմրեցուցիչ տըվի դեղ,
Նա թուլացավ և մնաց,
Որպես մեռյալ տեղն ու տեղ:

Գիշերային խոր պահում
Ես դուրս եկա մեր այգին,
Այնտեղ ինձ սպասում էր
Իմ սիրելին թանկագին:

Ավելորդ է մանրամասն
Պատմել ձեղ, հայր պատվական,
Դուք ինքներդ լավ գիտեք,
Թուլությունքն ամեն կնկան...

Ես ձեզ բոլորը ճիշտ, անկեղծ
Խոստովան եղա պարզաբար,
Ինչ ապաշխարանք ինձ վերա
Կրդնեք, դուք եք խաբար:

Միայն խնդրում եմ, հայր սուրբ,
Այդ ինձ համար չէ թեթև...
Մի՛ պատվիրեք Իվանեին
Չարել այսուհետև: